

Fik to lollænder med det hele.... og mere til ☺

Goddag! Jeg hedder Birthe. Det er mig med de mange siamesere – de to gamle: Zaymaya og Anton og de to nye: Vanda og Veruscha.

Dette er en fortsættelse af historien om de to killinger, vi hentede fra Heide's V-kuld på Lolland september 2015. Integrationen i Århus af udkantskillingerne beskrev jeg i et tidligere blad :))

Vi er nu flyttet ned i det nye kolonihavehus. Det er sidst i juli, og der har endelig været en dag, hvor solen har skinnet hele dagen. Det er ikke drønvarmt, men nok til at alle katte bliver aktiveret – både unge og gamle. Lollænderne - Vanda og Veruscha - har drønet rundt. Jagtet hinanden i fuld fart hele vejen rundt langs kanten af haven, hvor hegn forhindrer dem i at løbe ud. Anton på 14 år er som ung igen og har også været med i stafetten. Han opgav, lettere forpustet, projektet før de andre og lagde sig i solstrålen på den blå hynde sammen den jævnaldrende Zaymaya på den nyligt indkøbte lille sorte bænk. Som altid giver noget nyt tilkomment anledning til undersøgelse og intensiv brug, indtil nyt sovested findes. Sidst jeg så til dem, lå de alle i en bunke og sov sammen på den omtalte bænk, hvor alle naboer kan se dem og livligt kommenterer Bjørnebanden!

Det er sidst på eftermiddagen, jeg er ved vaske op, da jeg pludselig ser himlen dækket af krager og der er en infernalsk høj lyd af krageskrig – ja nærmest brølen. Tænker, at et dyr, sandsynligvis en fugl, må være i nød. Kigger ud af vinduet og ser kragerne på skift dykke ned i kronen på kirsebærtræet, der er meget højt. Ser noget i toppen af træet, Hvidt og sort, men har slet ingen tanke på, at det kan være en kat.

Da jeg kommer derud, virker fuglene nærmest rasende. I toppen af træet får jeg øje på Veruscha. Hun sidder helt stille, men når kragerne dykker, for at se om hun er svag, da rejser hun sig på bagbenene og forsøger at dappe angriberen. Da hun får øje på mig, bliver hun glad, og med høj miaven inviterer hun mig op i træet for at deltage i spøgen. Kattemor har dog ikke lyst, og lidt bekymret lokker hun Spirrevippen – som er blevet Veruscha's kælenavn – ned fra træet. Med tilfreds spinden bliver hun båret ind i huset!

Ude for første gang..

I starten af april flyttede vi – læs: fire katte og mig – i den gamle kolonihave....

Da døren blev åbnet for de to gamle kat-

Samlingen på den sorte bænk ....

te, valsede de begge ned af havegangen, så godt de gamle ben kunne hjule... De end ikke ænsede de to stiklinger, der sad tilbage betuttede lige indenfor døren. Men de to lollændere fulgte forvirret de to gamle på udflygt... Og så så de appellerende på mig, der vældig pædagogisk, men uden effekt, udtrykte beroligende lyde. Den første der modigt betrådte terrassen, var Veruscha. Men efter mange bekymrede ture ud og ind af huset, begyndte de triumferende at galopere rundt og rundt langs hækken som cirkusheste, og sådan har de gjort siden. De er blevet mere og mere modige, nu løber de ud i regnvej og elsker at blive tørret, når de kommer ind. Mørket gør dem selvfølgelig helt høje, og sammen tager vi alle fem lige før sengetid et par runder om huset. Ligesom hos de gamle katte skal græsset ikke betrædes, kun spises!

De to gamle katte er vant til at komme der og bliver på matriklen, idet de altid har respekteret det godt 1.20 m hegn, haven er indhegnet med. De har aldrig forsøgt at hoppe over hækken. Oplæring har foregået ved at følge dem tæt i starten langs hækken, og hvis de viste interesse for højden, da har de fået en mikrodråbe af vand. Det har dog slet ikke været nødvendigt med 2xV. Da de endelig vovede sig ud for at udforske haven, kopierede de blot de to gamle og accepterede indhegningen. Der har dog været udbrudsforøg. Det ene hegn har en nabo sat op, det er knapt så højt, men hvad værre er,

da slutter det ikke helt ned til jorden. Havde dog afbødet sprækken med flere bjælker og troede ikke der var nogen fare. Første udbryder var Veruscha. Jeg var ikke i haven den dag, det skete, men min ældste søster kom forpustet og bleg og fortalte, at katten var inde hos naboen, højlydt miavende. Min søster kunne ikke kalde Veruscha til sig. Hun reagerede straks, da jeg kom, og jeg kunne tage og løfte hende over på den legale side af hegnet. Hun snakkede hele tiden højlydt ..som ville hun fortælle noget vigtigt. Jeg tror det hun sagde var, at blæren var fyldt.... For hun drønedede lige i gruset og tissede en kæmpesøl! Få dage efter gik Vanda på udflygt i naboens have. Men hun var let at lokke tilbage. Hun er bare MADGLAD og jeg har puttet nogle af yndlingscruncherne i en dåse, der giver en karakteristisk lyd, som hun genkender. Et ryst og hun var tilbage i folden!

I den nye have er det en gang sket, at Veruscha tog en springtur. Men det var min skyld! Var aftenen før kommet hjem på cykel. Syntes jeg tjekkede, at den nye børnesikrede lås på lågen var i hak. Om morgenen plejer jeg bare at lukke de utålmodige krapyler ud, før jeg går ud og laver kaffe. Da jeg fik rullegardinet op, kunne jeg imidlertid se, at lågen var åben. I tøfler ud i en fart og lukke den. Så mandtal. Den der var smuttet, var Spirrevippen. Så ind og få tøj på og lukke de resterende katte inde. Nåede dog kun til

lågen, hvor jeg blev mødt af en sindig kat, der så på mig og sagde: "Din torsk! Når du lukker lågen, så kan jeg jo ikke komme ind." Siden er lågen blevet tjekket, før katte slippes på fri fod. Og siden har der ikke været forsøg på udbrud! Stoler mere og mere på kattene og at de bliver hjemme. Det er hyggeligt, at man ikke hele tiden skal holde øje med dem. Tværtimod er det dem, der holder øje med os! De ligger på stole eller på græsset i nærheden af, hvor vi arbejder.....hvis de da ikke fornøjet står med næsen nede i det hul, man lige har gravet.

Højder

Højder ude og inde er også en særinteresse. Det væsentligste træ er det ca. 4 m høje kirsebærtræ og et højt men tyndgrenet belle de boskoop træ. Begge er besteget mange gange af begge lollænderne og specielt hurtigt, når en fugl slår sig ned i toppen. I starten klatrede de begge på i træer. Men nu er det mest Veruscha, der dyrker sporten i kirsebærtræet. I løbet af et splitsekund er hun forsvundet op mellem de øverste grene, hvor du næppe kan se hende. Men høre den glade siameserprinsesse af kirsebærtræet, ja det kan man!

Vandas speciale er vandring på taget. Ret hurtigt fandt hun ud af, at hun kunne hoppe derop via en lavere mur. Vel deroppe spankulerede hun frejdigt rundt og undersøgte alt. Da det blev for kedeligt, begyndte hun med høj stemme at tilbyde alle andre at komme derop – men såvel firbenede som tobenede stod blot og gloede imponeret på hende. Ned kom hun, men ikke uden højlydt kommunikation mellem menneske og kat. Hun ville ikke selv hoppe de to meter ned og ej heller løftes ned af menneske. Kompro-MISSET blev, at vi satte en havestol frem. Efter megen brok hoppede hun så ned på den og med høj haleføring spankulerede hun ind i huset uden at ænse de TÅBELIGE hjælpere! Senere lærte hun selv at styre, hvornår hun ville ned, idet hun springer direkte ned på plænen. Det er imidlertid som om "spadsere på tag" er et overstået kapitel. Først gjorde hun det dagligt, men nu er det længe siden, hun har været deroppe sidst. Det er som om hun har en tjekliste, hvor mulige ekspeditionsrejser står på: kirsebær træ V, æbletræ V, tag V, skur V, cykel V osv.

Et fælles fokus, som begge lollænderne er optaget af, er flagstangen! Størst er interessen, når der sidder en stor fed due på toppen! Men også uden giver dette enarmede træ anledning til megen udforskning. Man må som kat kunne komme til toppen! Har ofte set en af dem eller begge stå og svaje på bagbenene tæt på flagstangen, kiggende opad og vurdere mulighederne. Derefter rykkes lidt baglæns, der rystes karakteristisk med rumpen, før der gøres klar til opstigning! – og så bum! Alt går i stå. Katten starter forfra

med at undersøge mulighederne for flangstangsbestigning, men hver gang opgives projektet...hvis en af dem når til tops, da fortæller jeg det i aviserne! Tror i øvrigt at de stolte siamesere ville blive dybt fornærmet, hvis de vidste, at jeg tænkte således om deres forsøg på erobring af en flagstang!

Vandas interesse for højder er nu flyttet indendørs. Vi er jo knapt kommet på plads i det nye hus og har f.eks. en ca. 2 m høj reol stående, fyldt med bøger. Reolen har ikke været forankret, fordi vi ikke har været sikre på, at den skulle blive stående, og så har vi tænkt, at den stod stabilt pga. bøgerne. Reolen blev i al hast forankret i går! Med dybe gutturale lyde er hun inden for de sidste døgn stolt sprunget op på øverste reolhylde. Hun sidder som en dronning deroppe og fortæller med høj stemme om den fantastiske ud-sigt! Det generer hende angeligt ikke, at reolen svajer ca. 10 cm fra side til side! Ser ud som om hun tænker: "hvor er de kloge, mine ejere, nu er der også kommet hængekøje inde i huset.... Jeg er vild med at gyngede i hængekøjer.. Jubii!" Menneskekatten bliver imidlertid søsyg af denne svajen! Derfor hurtigt forankring! I øvrigt søger Vanda alle de høje steder inde. Hun gør det i det fleste tilfælde med elegance og uden at rage ting ned. Og der er steder, som hun vender tilbage til igen og igen, men må opgive med en irriteret lyd til afsked!

Veruscha har også forsøgt sig med gang på tag. Hun kom fint derop, men trådte forkert i tagrenden og faldt ned. Siden har hun ikke rigtig forsøgt. Forsøgte også at følge Vanda op på reolen – før forankring af den – men fejlede sit hop – ramte en kurv, der fulgte med ned, så hun faldt. Siden har hun ikke forsøgt. Nok meget godt, at der ikke endte to gyngende katte oppe på reolen!

De to gamle katte kan godt kigge noget misundeligt på småkattene, der stiger til vejrs. Men alt i alt tror jeg, de fornemmer, at det er et afsluttet kapitel... Som vi andre, der jo også bliver lidt gigtplagede med årene og må opgive fysiske udfordringer, som vi tidligere har klare!

Dyr.....

Alle ved at kattekillinger løber efter alt, hvad der bevæger sig, eller de får selv tingene til at bevæge sig ved at slå til dem. Nu hvor de jo er blevet voksne katte, går de gerne efter "the real thing". Fluerne, ja alle insekter jager de indendørs. Det var tidligere Antons metier at nedlægge fluer – ja, tror han vandt DM i sporten. Han forsøger indimellem stadig, men er blevet for langsom og må i stedet sidde på rumpen og misundeligt betragte, specielt Vanda med poten nakke fluen og guffe den i sig! Argh.. Siger kattens ejer. Hun har også haft mange bekymringer omkring stikkende insekter. Kan slet ikke huske hvordan de gamle fik det lært og får slet ikke tanken, at vilde katte alle da-

ge har lært det! Som en hønemor vogter jeg krapylet indendørs. Men opdager hurtigt, at de har lært at holde sig fra humlebier og bier. Myggestik er de ligeglade med til menneskers store glæde i de varme nætter! Her i efteråret har jeg dog set Vanda ordne en hveps i hjørnevinduet. Hun var dybt koncentreret om at slå til hvepsen på en måde, så man kunne se, at hun godt vidste, at hvepsen kunne noget, der kunne gøre av. Hvepsen var på dette tidspunkt halvdød, men hvordan Vanda var nået så langt med den, ved jeg ikke. Var dog for fej til at se, at hun gjorde arbejdet færdigt og snupede – til hendes fortrydelse – hvepsen. Tror den megen ensidige slikken af en pote, måske afspejler erfaringen kontante afregning med væsener der stikker!

En ting er angreb på fluer og stikkende insekter. Men noget vi jævnligt er blevet uenige om, er deres fangst af sommerfugle. Mest kalsommerfuglen og den meget smukke dagpåfugleøj. Ofte kunne de slet ikke fange sommerfuglene. Men når de gjorde skulle de jo vises frem for katterne med håb om ros. Så de er jævnligt kommet ind i huset med sommerfuglen foldet sammen i munden, mens de sagde denne fantastiske gutturale lyd – "se hvad jeg har fanget, du må også godt lege med den!" Jeg havde måske ikke lyst til at rose, men fandt ud af, at hvis jeg roste, da slap de byttet. Hvis jeg var heldig, lettede sommerfuglen og forsvandt med min hjælp. Hvis sommerfuglen var maltrakteret, aflivede jeg den – til de blåøjedes store skuffelse.

Af andre fugle har der kun for alvor været problemer med en enkelt solsortunge. Jeg tror, de små hvide lyn har satset på, at det skulle være mange flere! Men kattemoren er ganske tilfreds! Anton har altid været en god fuglefænger, og han har altid gerne leveret dem til mig efter at have fanget dem. Tror faktisk kun, at han bed den allerførste fangede fugl ihjel, og det var min skyld, fordi jeg spontant råbte vredt højt. Det gjorde, at han bed hårdt sammen om fuglen i forskrækkelse. De fugle, jeg senere har fået som "gave" af Anton, har jeg med blid stemme sagt tak til, hvorefter han har sluppet byttet. Nogle har kunnet flyve derfra, andre har jeg måttet aflive.

Tror måske, Anton var involveret i fangst af denne solsortunge, men det kan også have været Vanda med den interesse, hun lagde for dagen? I al fald er det hende, der er ved at tage den i munden, da jeg kommer. Da fuglen blot sidder, satser jeg på, at jeg kan tage den før Vanda. Men min hurtige bevægelse gør ungen bange og den flakser ind under sengen. Mig ned på maven, men Anton og Vanda er ligeså hurtige og de to når jo lettere ind i hjørnet end mig. Det ser ud som om Anton snupper den, men får ikke ordentligt fat og fugleungen ender lige i min hånd. Jeg får den forsigtigt ind i mine to hule hænder. Kan mærke, at hjertet slår

vildt og fødder og vinger basker. Kigger den i øjnene og ønsker den held og lykke. Rækker hænder ud over hækken og slipper. Fuglen flyver tungt og skrumplet afsted, som fugleunger gør, når de endnu ikke har fået flyvercertifikatet! Ser meget fornøjet efter den og tænker, at jeg havde held! Men da jeg ser den lille blodplet i håndfladen bagefter, sender jeg endnu et ønske om held og lykke efter fuglen.

Men vi er ikke færdige med ANDRE interessante dyr. Skulle der nu være noget i vejen for, at en siameser samler på tudser?!

Jeg er vokset op med tudser. Min far fangede altid en om foråret og satte den i drivhuset, til at fange insekter og småsnegle. Den hed Frederik. Den blev snakket med hele sæsonen og så sat på "fri fod" om efteråret. Næste år kom en ny Frederik. Har altid holdt meget af de kvabsede tudser.

Første gang jeg opdager, at krapylerne udforsker tudser, er en fin sommeraften i det nye kolonihavehus. Der er et par gæster, og vi sidder lidt langt væk fra huset nede i et hjørne, hvor bananbænken står. Hjørnet er kattenes og mit fortrukne opholdssted. Her starter vi dagen fælles og slutter om aftenen, hvis vejr og vind tillader. På et tidspunkt opdager jeg, at ingen af kattene deltager i selskabet. Det er usædvanligt, for selv om de har udflugter i haven, så plejer de altid til slut at slå sig ned hvor vi er. Lige inden for døren i huset ser jeg alle fire katte sidde og stirre på noget på gulvet. Jeg kan se at Vanda og Veruscha på skift pirker til det, der ligger på gulvet... Jeg kan se, at "tingen" er ca. knyttæve stort. Tænker, åh nej ikke en fugl! Men det er en Frederik! Den er fin – mørkebrun med smukke røde fregner. Den siger ingenting, ligger stille, men kvækkeposen rører hastigt frem og tilbage. Jeg tager handsker på og bærer den over til hækken og puffer den igennem hegnet. Ser den hoppe væk. Hele seancen følges tæt af 4 krapyler, hvor en enkelt højt udtrykker utilfredshed over at få forstyrret legen.

Hvordan tudsen er endt inde i huset, ved jeg ikke. Men tror jeg får en forklaring et par dage senere!

Zamaya, og Anton og jeg holder solskinssiesta på den lille sorte bænk. Pludselig ser jeg Vanda danse som en toreador omkring noget der ligger i græsset. Med poten sættes dansende slag ind mod "noget". Det er igen en Frederik. Denne gang gul og grøn. Stor og flot. Denne gang vælger jeg at sætte katten ind. Går tilbage til tudsen, der ligger bomstille og ikke rører sig ud af flækken. Puffer forsigtigt til den og sprøjter lidt vand på den. Ingen reaktion. Tænker: kan en tudse dø af skræk? Lader den være og lokker alle andre krapyler ind i huset. Da jeg kigger efter Frederik en time efter, ja, da er han smuttet.

Næste morgen, da kattene har fået mad

og er lukket ud til fri leg i haven, går jeg i gang med menneskenes morgenmad. Har netop lavet kaffe og nyder den dejlige første slurk, da jeg hører mange hurtige poter, der slår mod træterrassen og den – ofte – bekymrende gutturale lyd, der betyder: nu kommer vi med fangsten! Ganske rigtig! Forrest er Veruscha med noget stort i munden, som hun lægger ved mine fødder. Gul-grønne Frederik fra dagen før! Samler ham op. Går i nattøj over i genboens have og sætter ham under et træ. Siger pænt farvel og bedre held med de nye ejere! Hjemme sender jeg lige en SMS til genboen, så hun ved, hvorfor havelågen har knirket. Beder hende passe godt på det gul-grønne skrummel, Frederik...

I slutningen af juli - august begynder de 2 x V at tilbringe dagtid på græsset. De går hver for sig søgende rundt, uden at jeg kan få øje på, hvad de er optaget af. Det er karakteristisk, at de pludselig stopper, vejrer og pludselig hopper et lille hop fremad, for at lande på det usynlige med to samlede forben. Det ser hylesjovt ud, når de dybt koncentreret længe kan hoppe rundt på bambilignende stive ben. Når Veruscha rammer plet på det usynlige, kan man af og til høre hende spinde. Jeg har spurgt dem begge, hvad det er, der så spændende – men svaret er uklart. Bedste bud indtil videre er stankelben larver der klækker – og dem må de gerne nakke!

Men vi er ikke færdige endnu! Det sidste dyr i kattenes zoologiske studier er jeg ikke begejstret for – slet ikke! Nej det er forkert. Hvis dyret blev, hvor det hører hjemme, er det ok for mig og bestemt et vigtigt nyttedyr. Men inde – NEJ TAK!! Tre gange har jeg fundet Vanda inde i huset med en levende orm. Hun leger helt euforisk med ormen, smider den op i luften og griber den i poterne når den er på vej ned. Hun laver små piruetter om sig selv af glæde, når legen er bedst. TO GANGE har jeg set hende være på vej op i sengen med orm – TO GANGE! ARGH!!

Hvad bliver mon det næste? Der er jo stadig et par dyr tilbage ude i den spændende zoologiske have....

Mad....

Et kapitel for sig selv. De to gamle katte får specialfoder for at beskytte mod stendannelse i urinvejene. Efter killingerne er blevet voksne, da fik de i starten begge almindelig Sterilised. Madglade Vanda spiste sig imidlertid på ingen tid tyk. Så skiftede Vanda til Low fat Sterilised, mens Veruscha fortsatte på almindelig Sterilised. Så gik Veruscha fra maden, og mange produkter blev forsøgt – efter hun var undersøgt hos dyrlæge og erklæret ok. Damen var imidlertid MEGET kræsen og kan leve på kærlighed og kildevand. Men da hun er konstant spinden-

de og spurter rundt, er hun jo nødt til at have energi til musklerne. Til slut prøvede vi så et præparat fra Royal Canin, hvor de garanterer, at man kan få alle pengene tilbage, hvis katten ikke kan lide maden! Min søster havde købt 12 kg... !! Det så den første uge ud til, at vi skulle aflevere sækken igen og have penge retur! Men så overgav hun sig og begyndte at spise. Jeg sagde hun var kræsen, men hun er VILD med de gamle kattes specialkost. Men må ikke få det, da det ikke dækker en ung kats behov. Vanda kan også vældig godt lide de gamle kattes foder. Zaymaya, Anton og Vanda er alle VILDE med Veruscha's foder! A – pyh!!

Anton og Zaymaya har længe fået deres mad i en foderspiral, som del af projekt "mindre mave". Imidlertid er Zaymaya gået i "killingedom" efter killingernes ankomst, da hun også vil have sin tørkost i en skål. Hun helmer ikke, før hun får sin vilje. Når hun får lidt i en skål, ligner hun lykkelig pampilius og spiser så hurtigt, at det meste ryger ved siden af - men glad er hun! Når de alle får tørkost samtidig, har jeg fundet ud af, at mine katte kan være små tricktyve! Når alle tre skåle er fyldt med korrekt foder og fordelt korrekt, ja, så har Zamaya og Veruscha på mystisk vis byttet plads. Tog lidt tid før jeg opdagede det, da kattene jo ligner hinanden til forveksling, når man ser dem ovenfra! Efter udspionering så jeg Veruscha og Zaymaya i smug glo på hinanden og så bevægede Z sig over mod V skål og vice versa... Sådan!

Da de forkerte spiser det forkerte, ja, da kan man ikke sætte tørkost frem. Der står altid lidt foder i foderspiralen, men det øvrige er i en skuffe, som mennesket så skynder sig at dykke ned i, finde de rigtige til den rigtige og fodre. Vente og sætte på plads. Det bliver til mange ture på et døgn!

Hvis jeg er for langsom, ja da går V'erne til foderspiralen. De har dog ikke fundet ud af korrekt brug endnu, da de står på bagbenene og spiser fra toppen... Kloge eller dumme :))

Af og til er det en lettelse med morgenmad og natmad – da er kylling fælles og kun blødkost, der er to slags af! Natmad SKAL falde til tiden kl. 21.30. Det sørger Anton for, idet han nedstirrer sit menneske på kort afstand – hvilket han faktisk gør lige nu- så pause!

Tidspunktet for morgenmad afgøres af, hvornår man kan jage pensionisten ud af sengen. Men et godt trick er – hvis der også er andre katte der læser dette – at rykke helt op til ansigtet af den, der sover. Sæt jer gerne på skuldre, brystkasse og dap lidt med poten på ansigtet. Hvis det ikke hjælper, start en lille slåskamp – bare for sjov – så I løber tværs hen over mennesket. Garanterer, at det virker!

Temperament og adfærd

I august var vi til dyrlæge med alle fire. De små skulle vaccineres, og de gamle

skulle have steroider mod hoste. Vanda vejer et kilo mere end Veruscha. Men begge er små krudtugler herhjemme, når det ikke er sovetid.

Dyrlægen undersøgte først Vanda, der blot spankulerede ud på bordet, da buret blev åbnet.

Hun sagde straks goddag til dyredoktoren, der blev charmeret i løbet af nul komma fem, selv om katte ikke er førstevalg i hans optik. Da hun var erklæret ok og revaccineret, hoppede hun straks over i vindueskarmen, derefter over på det store bord, hvor hun kiggede på vacciner, sprøjter mm, indtil hun opdagede, at der sad den dejlige dyredoktor og skrev på PC.

Fluks hoppede hun hen på tangenterne og begyndte at "bonke" uhæmmet med hovedet mod han arm! PC skrev zzzzzzzzzdddddxxxxxosv.

Behændigt fik han sagt Nej! og satte hende blidt, men bestemte ned på gulvet, vendte sig mod undersøgelsesbordet, hvorefter hun – til ejerens moro - straks hoppede op på tangenterne igen....

Veruscha sad imens i det åbne bur og trykkede sig helt flad, ja gik næsten i et med det underliggende tæppe! Hun nægtede at forlade kassen, og da hun blev løftet op, da fulgte både tæppe og lammeskind med, og hun nægtede at slippe! Da hun var blevet erklæret OK og revaccineret af den mest ulækre VÆMMELIGE gramsende dyrlæge, pilede hun ind i transportkassen igen! Under hele seancen, da forsøgte Vanda at stjæle opmærksomheden!

Hun måtte løftes ind i transportkassen... Dyrlægebesøget viser meget godt forskellen på de to Ver...

Vanda insisterer på kontakt her og nu... Står op af benet på en og kræver opmærksomhed her og nu! Vil nusses, sidde hos og/eller bæres ... Nu! Hvis Veruscha er tryk ved et menneske, da er hun på, men lidt nervøst på. Blot man kigger på hende, da spinder hun. Hvis man går, da går hun glad med løftet hale foran en... pludselig for hver meter, da smider hun sig ned og ruller rundt ... laver et rejehop og løber endnu en meter og laver så samme stunt... :)) Hun kommer ofte hen forbi, hvor man sidder og arbejder.. Smider sig ovenpå det, man har gang i og vil nusses... Det kan man blive ved med længe, men hun falder aldrig til ro på skødet, som Vanda gør. Ofte bliver man træt af at ae Veruscha, før hun går. Ofte må man sætte hende ned, fordi hun ikke kan falde til ro. Kommer der gæster, er Vanda på beatet med det samme.. Goddag, goddag! Det kan for udenforstående se ud, som om den fremmede er kommet på besøg for at tale med Vanda! Veruscha gemmer sig under sengen og kommer måske slet ikke frem, mens der er besøgende! Vanda har fundet ud af, at poser der har været blødkost i bliver smidt i skralde-

spanden. Men gode menneske, er poserne nu helt tomme ? Jeg undersøger det lige.... Møfle, møfle med låget på skraldespand...jamen jeg vidste det.. De poser er jo ikke helt tømte..gnaske, gnaske... Jamen hvorfor bliver du sur over, at jeg tømmer skraldespanden... ☺.. Der er jo mere i de poser! Men okay, jeg kan da også bare gå i køleskabet selv... Men så skal jeg jo sidde på køkkenbordet, for at nå håndtaget...og det bliver du jo også småsur over.

Vanda er blevet voksen i sin gang og tale. Hendes udseende er robust, fast og hun ligner en lille puma, når hun løber stærkt. Hun taler meget, ofte og længe! Hun er klog, sjov og finder på nye udfordringer hele tiden.

Veruscha er fin, lille og væver. Smuk som bare det, når hun går med sin lange hale løftet – men poterne svinger lidt ud og ind, som en killing. Hun har en jammerlig høj stemme som en killing! Alt på to og fire ben får lige et dask med forpoten, når de går forbi. Poten ledsages af spinden og evt. en rulle-rundt tur. Får hun ikke opmærksomhed, da begynder hun med denne pibende killingelyd – ses og høres vil hun. Anton og Veruscha er bedstevenner såvel i leg som sovning. Han har dog en anke over hende – hun patter fortsat. Jeg har set hende, når hun sover i samme bunke som ham. Hun putter snuden ned i hans halsgrube og pludselig kan du høre og se, at hun patter. Formoder, hun har godt fast i halshuden, for pludselig springer Anton op er vågen og dapper hende et par poter på låget! Det huskes kortvarigt.. men få timer efter gentager hun med glæde seancen. Nej, vi tror ikke, Veruscha bliver voksen :))

En ting har kattene tilfælles, og det er at apportere deres yndlingslegetøj. For Vanda vedkommende drejer det sig om en hårdt sammenkrøllet stanniolkugle. Hvis man f eks under madlavning skal bruge sølvpapir, er hun der fluks. Vil have en kugle fluks, og hvis man ikke overgiver sig, da hopper hun op og forsøger at tage selv. Hvordan dette ender kan læseren nok regne ud!

Det er som om de mange kugler forelsker sig og formerer sig under senge og i kroge! Der bliver i al fald flere og flere! Det skal nævnes, at vores forbrug af plastfolie – hvis muligt – er steget betydeligt!

Veruscha ÆLSKER lommeløklædepakker. Hun kunne i starten selv nå den på hylden hvor de har plads. Nu er de flyttet i skab. Hvis man selv har brug for en klee-nex og forsøger at tage en ud af sin EGEN pakke, da vågner hun fluks fra sin dybe søvn og erobrer pakken! Hvis nogen spørger: har du et papirlommeløklæde jeg må få? Da kigger man ned på gulvet, hvor der ligger MANGE hullede og gennemtyggede pakker.... !!!

I haven kan man sidde stille og roligt i en behagelig stol og på skift smide sølvpapirkugle og lommeløklædepakker – de billige fra Rema. Hver kat rapporterer sit yndlingslegetøj, så det dovne menneske ikke behøver rejse sig. God leg, hvis man selv planlægger at ligge i Fatboy lidt efter!

Kampen om køkkenbordet

I sin intro til det at eje og omgås siamesere, taler Heide om: Kampen om køkkenbordet! Hun konkluderer, at hvis mennesket først har tabt denne kamp til en siameser, da er det afgjort. Det nævnes også, at man kun har et forsøg – en chance! Vanda har – naturligvis – været udfordret i denne kamp! I det nye hus er køkkenbordet ikke mere end et par meter langt og i de meter er nedlagt vask og kogeplade. Så der er ikke megen plads at lave mad på. Samtidig er det det bedste udsigtsvindue til haven, hvis man skal holde øje med, hvem der kommer osv. Det er også et suverænt sted at fange fluer. Nogle gange har vores dejlige dumme mennesker åbnet køkkenvinduet, så man kan lege stafet hen over køkkenbord og via vinduet hoppes ud i haven... HERLIG sport!

Det er derfor uforståeligt, at man ikke må komme på bordet, når der laves mad og der er gang i kogeplader....

Mit dumme menneske er begyndt, at sige "fy og ned" og STRINTE med vand, når hun virkelig mener, jeg skal blive nede... Prøver dog lige endnu en gang... Synes jo godt jeg kunne hjælpe lidt... Men øv hvor er hun irriterende.. Hun bliver ved med det strint! Går og lægger mig ☺

Ja, hvem har vundet "Kampen om køkkenbordet?" Tja... ?

Når Vanda går på køkkenbordet, når der ikke laves mad, da ser jeg det, siger ikke noget og ignorerer hendes ønske om nus!! Men når der laves mad, da bliver jeg den onde kattermor!

Hvem vandt... ☺

Slut

Jeg havde besluttet, at teksten denne gang skulle være kort! Men historien vil INGEN ende tage, når jeg snakker om siameserkatte! Hvis nogen ikke har opdaget det endnu, da vil jeg slutte af med at sige: Jeg er VILD med siamkatte! Tak for at være den lykkelige ejer af Zaymaya, Anton, Vanda, Veruscha og tak til Heide, der har leveret de sidste frække lollændere!

Med venlig hilsen
En der er vild med jærmende siameserkommoder,
Birthe

Artiklen i bladet indeholder masser af fotos

